

ESPAI D'OPINIONS**Nº279**
Maig 2013**Miquel Cruz****Vicepresident de PROSOCIAL****LA CALMA**

La inspiració existeix però t'ha de trobar treballant
P.Picasso

Ha arribat la calma, una absència de vents de ràbia, com aquells vaixells que es queden varats enmig de l'oceà pacífic, cargolats al fons de la mar. Sembla que no és una aturada per agafar aire, impuls per continuar la batalla. Més aviat haurem de recordar la obra més coneguda de Naomi Klein, la Doctrina del shock, a on mostra que el capitalisme utilitza les crisis econòmiques, socials i polítiques per aprofundir en la seva hegemonia. Un element bàsic d'aquesta estratègia és provocar la por mitjançant mesures contundents. Crec que no podem negar que estem en "shock", atemorits i desorientats. Sense oblidar els efectes del que avui s'anomena Cultura de la Transició, un grau molt estès de analfabetisme polític i hedonisme. Si el carrer és buit de multituds serà que les coses es van arreglant, que els sacrificis tindran la seva recompensa, això és el que ens diem per poder afrontar el dia que vindrà.

Hi ha una guerra, ja ho deia en Leonard Cohen, sota aquesta calma la guerra continua.

L'opció de resignar-se una vegada que t'han copejat fins a la insensibilitat és molt humana, supòs que a la pàgina 126 del manual del bon torturador ho expliquen amb més detalls. El volum i la continuïtat dels acomiadaments, de les retallades, dels desnonaments, d'una reforma laboral que ni el franquisme s'atreví a dur a terme, de la violència dels cossos de seguretat, no pot ser innòcua per a gran part de la població. El nostre llindar d'acceptació s'ha multiplicat, de forma inversament proporcional a la nostra memòria.

Estem acceptant que la pobresa d'infants i joves formi ja part del nostre paisatge social, un fenomen inevitable que hem de tolerar en nom del privilegi de viure a una societat competitiva i democràtica. Estem normalitzant que s'hagin de posar en marxa programes per garantir els menjars bàsics per milers

de nins. Ens arraconen en binàries polèmiques falses, aquells que fan bandera de lluitar contra la pobresa i no contra les seves arrels i els altres que es riuen del patiment aliè, sempre i quan amb un "escrache" no es despertin els seus nins de la migdiada o interrompin les classes particulars de xinès.

La dimensió del patiment i la incertesa pel demà ens instal·len en un present perpetu, que ens eixuga les esperances i sobretot nega el passat. No em refereixo a temps mítics ni dies en blanc i negre, sinó al proper 26 d'agost de 2011 quan el Partit Popular i el PSOE pactaren la reforma de la constitució perquè els pagaments a les entitats financeres del deute públic tingués "Prioritat Absoluta". Poques vegades el vel de la postmodernitat i la correcció de les formes s'havien esqueixat d'aquesta forma. La constitució espanyola es comença a farcir d'adjectius veritablement categòrics: inviolable, indissoluble, absolut. Em contagiaré del to, crec que és imperatiu recordar, ja que sinó ens serà molt difícil destriar i aprendre.

No és del Partit Popular de qui vull xerrar, fan el que han de fer, protegir els seus interessos, estendre la calma, dinamitar els ponts dels escrúpols (que els hereus del bombardeig de Guernika, d'Hendaya, de l'assassinat d'en Julian Grimau, dels morts a les voreres gosin fer ús de la paraula nazi així ho demostra), sinó de les darreres propostes del PSOE. Fa uns dies anunciaren la idea de crear un fons contra la pobresa de 1.000 milions d'euros, i també el garantir per llei els menjars pels menors. Necessitem recordar per recordar-los que amb una mà no es pot blindar el pagament als bancs o endurir les condicions dels treballadors amb reformes i amb l'altra escandalitzar-se per l'augment de la pobresa. Cinisme.

A Mallorca la calma també ha arribat, la calma cruel de l'ocupació dels caixers automàtics per persones sense sostre, la calma cruel d'un atur juvenil que és una prada a l'agost segons abans de que el foc esclati, la calma cruel de la desaparició de programes i professionals que treballaven per la dignitat dels més vulnerables, aquells que no són ciutadans, ni treballadors, ni consumidors, els prescindibles.

De quina forma foradar la calma? Un grup nombrós de treballadors de Público després de que els acomiadassin de manera infame han creat La Marea, una publicació mensual molt més que digna. Una eina de lluita i de reflexió de treballadors que decidiren dues coses, que la seva feina era important i que calia estar junts amb altres per tenir alguna oportunitat. La Marea és l'evidència que davant de sucumbir a la calma o a la temptació de l'aïllament hi ha altra sortida.

Potser que la tempesta ens sorprengui reflexionant i treballant de forma col·lectiva, potser sigui l'únic camí.